

Boni VAN LOOVEREN

Kapucijn en parochiepriester in Ieper

Vijftig jaar priester, dertig jaar pastoor. Met Pinksteren viert kapucijn Boni VAN LOOVEREN zijn dubbel jubileum. Zijn parochianen waren niet van plan om die gebeurtenis ongemerkt te laten voorbijgaan. De herder kent zijn schapen: zo goed als alle vijfduizend inwoners spreekt pater Boni met hun voornaam aan.

‘Leven vanuit één wens: vrede en alle goeds’

Lieve WOUTERS

Een eeuw geleden gebouwd voor een vijftiental paters, staat het klooster van de kapucijnen in Ieper vandaag zo goed als leeg. Of toch niet? Het ‘Franciscushuis’ is goed gekend bij het plaatselijke OCMW. Wordt ’s nachts een dakloze gevonden? Eén adres. Die openheid tekent pater Boni. Aan de keukentafel is het een komen en gaan. We kiezen een rustiger plek in het grote gebouw aan de Onze-Lieve-Vrouw-Middelares.

–Welk verhaal ligt er tussen de Kempen en dit klooster in Ieper?

We waren met z’n achten thuis in Loenhout. Vader was bierhandelaar, had een café, kluste bij in de aardbeienteelt. Een harde werker. Dat moest ook wel, want een bombardement tijdens de Tweede Wereldoorlog legde alle 28 huizen van ons dorp plat. Verder studeren, was bij ons dan ook taboe. Zo kwam het dat ik, na lang aandringen van de dorpspastoor, wel naar de middelbare school mocht, maar te laat was voor de school van de montfortanen in Rotselaar, waar ik eigenlijk naartoe wilde. Via een bevriende kapucijn kon ik nog op een van hun scholen terecht.

„Mensen laten aanvoelen wie God is, dat is mijn grootste bekommernis”

Mijn noviciaat deed ik in Edingen. Tijdens mijn eerste jaar filosofie deed ik mijn militaire dienst in Aalst. In 1960, tijdens de onafhankelijkheidsstrijd in Congo, was ik in Brussel gelegerd. Van daaruit moesten we geregeld naar het vliegveld van Melsbroek om gewonde soldaten op te halen. Twee jaar later werd ik gewijd. In Rome volgde ik aan de gregoriaanse universiteit nog een opleiding missiologie. De bedoeling was naar Pakistan te vertrekken, maar in Congo waren er destijds drie confraters vermoord, dus moest eerst daar versterking komen. Zo kwam ik in Bwamanda terecht, in de Evenaarsprovincie, waar ik vijftien jaar zou blijven. Terug in België in 1980 belandde ik dan hier in Ieper.

–Hoe komt u aan de naam Boni?

Van geboorte heet ik Lodewijk. Mijn religieuze naam is Bonifatius. In Congo maakten ze daar Boni van en ik heb dat als roepnaam gehouden. Ik bewaar veel goede herinneringen aan mijn periode in Congo. Ik gaf er kerkgeschiedenis en moraal aan de grootseminaristen. Af en toe ging ik

met de ‘broussepater’ mee de mis doen in afgelegen dorpen.

Wat ik er vooral leerde? Solidariteit en verbondenheid met voorouders in gebed. Pas op, je moet die solidariteit niet romantiseren. Ze kent weliswaar geen grenzen, maar gaat voornamelijk uit naar mensen van de eigen familie of etnie. De kapucijnen voerden in Bwamanda een ziekenfonds in waar de hele regio bij betrokken was, het Centrum voor Integrale Ontwikkeling (CDI Bwamanda). Dat was een nieuw gegeven, maar werd onder de charismatische leiding van mensen als Leonard Van Baelen toch heel goed onthaald.

Zelf zette ik indertijd een voetbalcompetitie op onder twintig dorpen rond Bwamanda, van Bari tot Mogali. Bedoeling was om de mensen op een andere manier bijeen te brengen en verbondenheid te creëren. Een rivaliteit die daar heerste! Op een keer zei een van de spelers me dat ik geluk had dat ik nog leefde.

–Een Antwerpenaar met Congo in de benen naar de Westhoek. Aardde dat makkelijk?

Dat ging heel goed. Op het noviciaat in Aalst had ik al heel wat West-Vlamingen leren kennen. Sindsdien ben ik ook supporter van Cercle Brugge. Er was dus al een zekere band.

–Schonk de parochiepastoraal u voldoening?

Absoluut. Mijn voorganger-confrater was al begonnen met het samenstellen van een parochieteam. We waren daarmee een van de allereersten die leken actief betrokken bij het reilen en zeilen van de parochie. Met dat team bezochten we in de afgelopen dertig jaar driemaal alle inwoners. We verdeelden de parochie in zes woonkernen en elk jaar werkten we zo twee kernen af. Al werden we niet overal binnengelaten, we vonden het toch heel belangrijk naar iedereen persoonlijk toe te gaan. Uit respect voor hun tijdsbesteding en privacy bleven we echter nooit lang plakken.

Tegenwoordig is er echter zoveel ander werk, dat we de huisbezoeken verminderden. Momenteel bedienen we met drie

Quid Boni in Ieper? Wat voor goeds? © Violet Corbett Brock

priesters samen de acht parochies van onze federatie. En zelf ben ik toch ook al 77. Dat neemt niet weg dat ik het grootste deel van onze parochianen bij de voornaam ken, ook al omdat ik achttien jaar les gaf in de basisschool. De ouders van de communicanten bezochten we natuurlijk ook.

–U begon ook al heel vroeg met volwassenencatechese. Hoe pakt u dat aan?

Dat is vandaag mijn grootste bekommernis: mensen laten aanvoelen wie God is. Hoe kunnen we mensen opnieuw in contact brengen met God, die Iemand is die tussen de mensen staat? De relatie van mensen met God is vaak zoals in een (slecht) huwelijk: je leeft naast mekaar en stelt op een gegeven ogenblik vast dat je van elkaar vervreemd bent. Als je beseft dat God Iemand is, dan kun je niet langer onverschillig blijven.

We maken gebruik van het grote aanbod van de dienst parochiepastoraal in

het bisdom. Zelf brengen we ouders van communicanten samen in het groepje. Wordt vervolgd. De resultaten zijn niet spectaculair, maar het is een schakel tot aansluiting met de mensen. Bij huisbezoeken durf ik mensen concreet vragen hoe ze hun engagement voor de gelovige opvoeding van hun kinderen willen proberen waar te maken.

–Ik liet me vertellen dat de deur hier nooit op slot gaat. Klopt dat?

We zijn een open huis. Drugverslaafden, ex-gedetineerden, mensen die hun huis uit worden gezet. Kleine Dolf, bijvoorbeeld, een man met een indrukwekkend strafblad. „Ik begrijp jullie niet”, zei hij eens. We wilden hem alleen maar laten aanvoelen dat hij er mocht zijn en een goede mens kon worden. Naïef? Zo willen we Franciscus’ boodschap doorgeven: „Vrede en alle goeds.” Ik denk dat dit toch een zinvolle opdracht is.